

Abuelo cipésműhelye

Írta: Ray Goldrup

Igaz történet alapján

„Nem mindig könnyű azt mondani: »Sajnálom«
(Children's Songbook, 98).

Miguel kinyitotta a nagypapája – vagy ahogy spanyolul mondják: abuelo – cipésműhelyének ajtaját. Érezte, hogy illatoznak a bőrök, amelyekkel Abuelo dolgozott. Ez volt az egyik kedvenc illata.

„Szia, Abuelo!”

Abuelo éppen a földön térdelt, és egy vásárló lábát rajzolta körül egy papírlapon. Nem nézett fel. Abuelo nem igazán hallott jól.

Miguel leült az egyik munkapadhoz. Az egymásra rakott kiszabott bőrtöket nézegette. Maga elé képzelte, hogy mit fog ezekből készíteni Abuelo a kalapácsaival és a fogóival.

A szerszámokról Miguelnek eszébe jutott még valami, amit szeretett. Abuelo mindig adott neki egy cukorkát, miután Miguel segített feltakarítani.

Csak hogy Miguel most volt éhes! Tudta, hogy nem lenne szabad kérés nélkül vennie a finomságból, de úgy nézett ki, hogy Abuelo még egy jó darabig el lesz foglalva. „Talán nem is muszáj kívánnom” – gondolta Miguel.

Benyúlt a pult alá a cukorkásüvegért. Tele volt a kedvenc cukorkájával – édes volt és a chili portól csípős! Ahogy felnyitotta az üveget, Miguel egy kicsit kényelmetlenül érezte magát. De a cukorka olyan csábító volt! Sietve bekapott egyet.

A vásárló hamarosan elment. Abuelo felvett egy darab bőrt, és beáztatta egy kis vízbe. Ettől a bőr puha és könnyen megmunkálható maradt.

„Tudod, hasonlób-
nak kellene lennünk
ehhez a cipőhöz” –
mondta Nagyapa.

Miguel olyan gyorsan nyelte le a szájában lévő cukorkát, ahogy csak tudta. Majd odament Abuelóhoz.

„Szervusz! – köszöntötte Abuelo mosolyogva. – Örülök, hogy benéztél.”

Miguel megölelte Abuelót. Remélte, Abuelo nem veszi észre, hogy megevett egyet a cukorkákból. Miguel elfojtotta az aggodalmait.

„Úgy látom, hogy sok ma a dolgod – mondta Miguel a kupac bőrre mutatva. – Kell segítség?”

„Még szép! Ideadnád azt a cérnát?”

Miguel egy hosszú cérnáért nyúlt. A kezével kifeszítette. Ellenállóbb volt, mint amilyennek elsőre tűnt.

„Hű, ez aztán erős!”

Abuelo kuncogott. „Muszáj annak lennie, hogy bírja az élet gyűródéseit.” Abuelo áthúzta a cérnát a bőrön. Aztán olyan arckifejezést öltött magára, amit Mamá néha a „bölc Abuelo nézésnek” hívott.

„Tudod, hasonlób-
nak kellene lennünk ehhez a cipő-
höz” – mondta Abuelo, és bólintott hozzá egyet.

Miguel összehúzta a szemét, és a bőrre nézett. „Ööö. Tényleg?”

„Igen, tényleg. Erősnek kell maradnunk. Akkor nem esünk szét Sátán kísértéseitől.”

Miguel agyába bevillant a piros cukorka. Tudta, hogy el kell mondania Abuelónak.

Abueló közben levett a polcra egy régi cipőt. „Látod ezt a nagy lyukat?”

Akkora volt a lyuk, hogy Miguel valószínűleg a kezét is át tudta volna dugni rajta. „Aha.”

„Valamikor ez a lyuk olyan kicsi volt, hogy könnyen meg lehetett volna javítani. De addig vártak velem, hogy most már sokkal nehezebb lesz megjavítani. A rossz szokások és a rossz döntések olyanok, mint ez a lyuk.

A legjobb ezeket még ideje-
korán kijavítani.”

Abuelo megint bólintott egyet, és a „bölc Abuelo nézés” visszaváltott mosollyá. Miközben Abuelo dolgozott, tovább beszélgettek.

Miguel mindvégig arra a piros cukorkarúdra gondolt.

Amikor Abuelo végzett, Miguel segített neki feltakarítani. Aztán Abuelo a cukorkásüvegért nyúlt.

Miguel végül már nem bírta tovább. „Elvettem az egyik cukorkádat!” – bukott ki a száján.

Abuelo letette az üveget. „Hogy mondod?”

Miguel elmondta neki, hogy kérés nélkül vett a cukorkából. „Úgy sajnálom, Abuelo! Soha többé nem teszek ilyet, megígérem!”

Abuelo szorosán átölelte Miguelét. Miguel sokkal jobban érezte magát.

„Köszönöm, hogy őszinte voltál. Ez szinte minden másnál fontosabb nekem.”

Hazafelé sétálva Miguel úgy érezte magát, mint Abuelo egyik új cipője: a lehető legerősebb formában, készen állva az életre! ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utahban él.

JÓ ÉRZÉS

Egy nap az anyukámmal elmentünk befizetni anyu vízsámláját, és az előttünk álló ember leejtett egy csomó pénzt, de nem vette észre. Gyorsan odaléptem, és visszaadtam neki. Nagyon megköszönte, és azt mondta, hogy szerinte más gyerek nem tette volna ezt. Ezek után nagyon jó érzésem volt. Mindig emlékezni fogok erre a jó érzésre.

Brianna C., 9 éves, USA, Idaho